

[Oluf Pedersen.]

eftersom de tre af de Partier, der gaar ind for Kornetold, var imod en saadan Politik, sidst der afholdtes Folketingsvalg — dets Vedtagelse her i Tinget beror alene paa svigtede Løfter. Naar et Lovforslag som dette kan forelægges, og muligvis vedtages paa Trods af alle saglige Indvendinger, beror det paa, at det her som altid i Historien er gaaet saadan, at efter Krig og anden Ulykke bliver der gode Vilkaar for Gribbene, der udnytter Folkets Nød.

Dette Lovforslag angives at være en Kriseforanstaltning. Men alle her paa Rigsdagen ved, at højest 8—10 pCt. af danske Landbrugere har økonomisk Fordel af denne Lovgivning, og det oplystes af den højtærede Landbrugsminister, at det er det kornsælgende Landbrug, det vil sige fortrinsvis dem med de største Arealer og den fedeste Jord. Tilmed oplyses det i Bilag til den ensidigt politiske Landbokommission — denne Kommission, som kun tæller Repræsentanter for de fire Toldpartier — at disse Landbrug har en Forrentningsprocent af 4 eller en næsten rimelig Forrentning, saaledes at de Landbrugere, der nyder godt af den Lovgivning, der her forelægges, ikke er dem, der i særlig Grad er kriseramte, og det gælder i Særdeleshed de 1 000 største Landejendomme, som tager den egentlige Gevinst hjem. Disse 1 000 Godsejere har en gennemsnitlig Formue paa ca. 300 000 Kr., og deres Indtægter var — bl. a. som Følge af det Kriseforlig, der blev gennemført her i Rigsdagen i December 1933 — i Skatteaaret 1934—35 steget fra ca. 6 til 11 Mill. Kr., og dette Lovforslag vil yderligere sikre de 1 000, som har de største Landejendomme og den bedste Jord her i Landet, ca. 5 000 Kr. hver eller 5 Mill. Kr. Enhver kommer til at give mig Ret i, at en Krisepolitik, som lader det kriseramte Landbrug i Stikken og kun hjælper de største og de rigeste, Godsejerne, der slet ikke har Hjælp behøv, er en uanstændig Lovgivning, som den danske Rigsdag ikke kan være bekendt.

Ser vi paa dette Spørgsmaal ud fra et retsmoralsk Synspunkt, Kravet om Retfærdighed, bliver Dommen ikke blidere. Forslaget er et Beskyttelsesforslag, sagde Landbrugsministeren. Det skal beskytte det kornsælgende Landbrug imod — ja, det lyder maaske underligt, men Faktum er, at det skal beskytte det kornsælgende Landbrug mod, at andre Borgere i Landet køber Korn til Brød og Høns saa billigt, som de kan faa det. Det skal med andre Ord beskytte det kornsælgende Landbrug, saa det kan faa en forhøjet Pris for sit

Korn, gennem en saadan forhøjet Pris sikre det Adgang til at tage andre Menneskers Arbejdsudbytte. Det skal beskytte de store og de stærke mod, at de svage ikke undgaar Udbytningen. Det underlige er, at det er en Regering, der har Kravet om Grundskyld paa sit Program, som her vil sikre dem med den bedste Jord og de største Arealer en Overpris svarende til 3—4 pCt. af deres Jordværdi. Følgerne er, som ogsaa Hr. Niels Frederiksen har sagt, at Jordpriserne stiger, at Jordmonopolet forstærkes, og en saadan Lovgivning vil modvirke Udstyknings.

Man siger, at dette Forslag er tiltraadt af de store Landboorganisationer, men dette er noget af en Tilsnigelse. Husmandsforeningerne har erklæret, at de er principielt imod det, dog har de beklægeligt nok bøjet af i deres Retskrav, imod at de fik Erstatning gennem Kornpuljen, saa deres Tab blev dækket. Hvad Landboforeningerne angaar, er der fra de sjællandske Spidser ydet en betinget Tilslutning; men efter de Henvendelser, som Tinget har modtaget, bl. a. Henvendelsen fra de vestjyske Landboforeninger, som netop er omdelt gennem det ærede Medlem Hr. Rahbek, maa jeg dog sige, at fra den Side er det ikke en Tilslutning, der er ydet, men det er tværimod en skarp Protest mod det her foreliggende Lovforslag. End ikke L. S. har givet Tilslutning til denne Kornetold. Der faldt ikke under Bondetoget eet anerkendende Ord om Kornetolden, som for øvrigt langt de fleste af dem, der deltog i Bondetoget, ogsaa vil faa direkte Tab af. Jeg ved ikke, om Godsejernes Forening har rettet nogen Henvendelse til Regering og Rigsdag, men kun af Godsejerne kan Regeringen med Rette vente Tak. Denne Regering har med dette Lovforslag udvidet sin Vennekreds fra Industribaronerne, som beskyttes gennem Valutacentralen, til ogsaa at omfatte Landets største Jordrotter, som der her rækkes en baret Broderhaand.

Man kan saa spørge: Hvem skal betale denne Vennetjeneste? Ja, Husmændene har gennem Hr. Holdgaards Prangerpolitik muligvis opnaaet fuld Dækning, og maaske tilsyneladende endda en lille Judasskilling oven i Handelen. Bønderne skal som Helhed hverken have Gevinst eller Tab, dog er en Del af dem kornkøbende. Men Omkostningerne ved denne Beskyttelse eller rettere Udbyttningsret, som kan antages at dreje sig om et Beløb paa ca. 15 Millioner, skal udredes for de to Trediedeles Vedkommende gennem Forhøjelse af Prisen paa Brød-